David Scheinert

Het Gebed der Blinden

Het Gebed der Blinden

David Scheinert

In de vlakte, waar drie bomen, mager en krom als ondermeesters, wacht houden
Onder een hemel, waarin zelfs de wolken hun maskeroptocht niet willen voortzetten,
Zijn de blinden van heel de wereld saamgekomen.
Ze hebben lange, bleke gezichten en dragen zwarte kleren.
Ze knielen neer.
Alleen één van hen is blijven staan.
Het land rondom is een droevige kerk.
De wind speelt erbarmelijk op het orgel, als droomde hij van iets anders.
En op de vlakte, die zwart is van al die kleren, heeft de staande man met schorre stem tot God geschreeuwd:

„Eeuwige, leeg zijn onze ogen.
De ogen der anderen hebt ge gevuld met naakte vrouwen, libellen, roomgele boter, klokketorens en vlammen.
Zij zijn meester over de nacht.
Wij zijn slaven van een steen, een stok of een poedel.
Wij zijn van overal gekomen, we houden elkaar bij de hand, of aan een eikenstok vast, de meesten van ons kwamen te voet,
we zijn uitgeput en smeken U:

„Geef ons geen woorden, o, Heer!
We zijn er tot brakens toe van vol.
Vul onze oogkassen niet. Waarom zoudt ge te oude gevangenen, die bij de eerste stap struikelen, bevrijden?
Luister en wees rechtvaardig.
Laat alles voor alle mensen hetzelfde zijn. . ."

En de blinden, rondom, schreeuwden:

„Ontneem hun 't licht
Van hun ogen
Opdat ze niet meer bogen
Op hun gezicht.
Laat hen dwalen in de nacht
Opdat ze waar ze gaan
Op 't mos of over straten
Moorddadig aan elkaar
De hand zullen slaan."

En God leende het oor aan dit gekras.

Toen hernam de man:
„Alles drukt zwaar op onze schedel
En de wind begeleidt onze gebeden,
Ik weet, o, Heer, dat gij ons aanhoort.
Luister dan scherper nog naar onze
Nieuwe Kerkzang,
En als we soms eens lasteren en vloeken,
Wat kan het deren, voor ons is Uw schepping wreed. En wij hebben niets te verliezen."

Toen brak de zon door de wolken, want God glimlachte.

„O, Heer, de bloemen, die op aarde groeien,
de kruiden en bomen,
Ruk ze toch uit."
„Ruk ze uit," viel het koor in.

En toen smolten de waterlelies weg in het water.
Seringen en rozen vervlogen in as
En in de weiden doofden de madeliefjes.
Zo stierven alle bloemen en kruiden.
En de bomen verschrompelden en waren nog slechts
Onwelriekende paddenstoelen.
En de aarde werd kaal,
Slechts de drie kromme bomen der vlakte bleven staan. En de man die tussen de blinden rechtop stond, vervolgde:

„O, Heer, verdroog de tintelende beekjes, de rijke rivieren en de zeeën die te groot voor de ogen zijn."
„Droog ze op . . ." hernam het koor.

En de bronnen trokken onder de aarde en verdronken de mollen,
En God zoog de rivieren op als verse eieren,
En de zeeën trokken zich terug en ontblootten wrakken, oude verzonken steden en lijken van vissen.

En de man vervolgde:
„Breek nu het kleur-palet der landschappen en het wit-en-zwart en grijs van 't mozaïek der grote steden!"

De blinden schreeuwden:
„Breek ze!"

Toen brandden de dorpen af en op hun plaats groeiden grote tanden van steen.
Zo werd de aarde boosaardig.
Kathedralen stortten in tot steenbergen, en, voor ze stierven, kermden al hun klokken.
De hoofdstraten der steden, scherp gesneden en 't sierlijk plan der parken, werden tot chaos.
Maar God raakte niet aan de engelen op doek geschilderd, noch aan de vruchten en bloemen van dunne olie-laag, noch aan de grote heldendichten, hecht in hunne lijsten, noch aan de fresco's en de maagden van wit marmer, noch aan de mensjes door 't brons vergroot.
Want hij wachtte.

En de man vervolgde:
„O, almachtig God, schaf af de schoonheid; ze maakt ons jaloers en boos."

De blinden brulden:
„Boos, boos, boos!"

Toen droogde God de borsten der vrouwen op, deed haar buik zwellen en bedekte haar lijven met zwarte puisten.
Hij mismaakte de gezichten en de ogen werden bloed-belopen.
Hij sloeg standbeelden stuk en verscheurde schilderijen.
Dol geworden dichters mummelden aldoor hetzelfde rijm en draafden door de puinhopen.
Vals gestemde harpen knarsten,
En de zang van de fluit leek op de schreeuw van de ekster.

En de man vervolgde:
„O, God, laat het licht verdwijnen."
En de zwarte echo klonk:
„Verdwijnen!"

De zon scheen wild. Talrijke blinden stierven aan zonnesteek, want God lachte om die klucht.
Hij lachte niet lang.
De zon verdween.
En van de aarde wist men niets meer af,
daar er geen licht meer was.

Toen schonk God de blinden om hen te straffen het gezichtsvermogen.

(Uit het Frans door Siegfried E. van Praag)

Houtgravure van A. Noordijk, leerling Academie voor Beeldende Kunst en Kunstnijverheid te Arnhem.
Zet- en drukwerk van de Amsterdamse Grafische School voor de Vrienden van de A. G. S. met Kerstmis 1952.
Het gedicht is van David Scheinert, uit het Frans vertaald door S. E. van Praag, overgenomen uit de Kroniek van Kunst en Kultuur, November 1948. Het papier is van de Holl. Papier Industrie